

tember, i hvilken han bl. a. sagde, at »der siden 1920 var vedtaget ca. 45 Konventioner; med Hensyn til Ratifikationen var der intet som helst sket for de 22's Vedkommende, og de resterende var kun ratificeret i utilstrækkeligt Omfang«.

En saadan Tilstand anser man fra dansk Side for skadelig for Folkeforbundets Autoritet og politiske og moralske Indflydelse. Den fremkalder Tvivl og Mistillid over for Forbundets Arbejde. »Hvad Gavn er det til«, hed det videre i Holger Andersens Tale, »at vedtage og undertegne et stort Antal Konventioner, naar disse forbliver et dødt Bogstav? Det vilde under saadanne Forhold være bedre hverken at vedtage eller undertegne Konventionerne«. Trods den syvende Forsamlings Vedtagelse af det af den daværende engelske Regering stillede Forslag til Beslutning*) og trods Raadets Resolution af 7. Juni 1928 (se forannævnte Bilag 6, Side 122) er der ikke indtraadt nogen afgørende Ændring i dette Misforhold, og man maa derfor se sig om efter andre Midler til at raade Bod herpaa.

Der kan i første Linje være Tale om visse almindelige Foranstaltninger. Som saadanne kunde man nævne to: 1) At man i alle fremtidige Konventioner fastsatte en bestemt Frist for deres Ratifikation eller Ikrafttræden, og at det fastsloges, at de kontraherende Stater skulde træde sammen paany, saafremt denne Frist udløb, uden at det fornødne Antal Ratifikationer var opnaaet. 2) At de forskellige Landes Delegationer ved hver Forsamlings Begyndelse skulde forelægge en Beretning om Tilstanden med Hensyn til Ratifikationerne i de paagældende Lande og Grundene til Ikke-Ratifikationerne.

Tilbage var saa Spørgsmaalet om Betimegheden af Nedsættelsen af et blandet Udvalg som omtalt i det danske Forslag. Dette skulde ikke være varigt, men kun *et midlertidigt Studieudvalg*, der skulde foretage en grundig Undersøgelse af Aarsagerne

til det bestaaende Misforhold. Var disse af principiel Art eller i visse Tilfælde nærmest af teknisk eller praktisk Natur? I sidste Tilfælde maatte der vel kunne findes Midler til at overvinde Vanskelighederne. Saafremt det derimod drejede sig om principielle Indvendinger, maatte man spørge, hvorfor de paagældende Stater undertegnede Konventioner, som de ikke var tilbøjelige til at ratificere. Her opstod det vigtige Spørgsmaal om en grundig Forberedelse af de internationale Konferencer, saaledes at de eventuelle Vedtagelser virkelig kunde staa for en saglig Kritik. Adskillige Konferencer var sikkert utilstrækkeligt forberedt, og dette var en væsentlig Aarsag til, at de vedtagne Konventioner senere stødte paa Vanskeligheder og viste sig uigennemførlige. Saadanne Forhold maatte man derfor ved Konventionernes Udarbejdelse i langt højere Grad regne med, end man havde gjort hidtil. Fra forskellige Sider syntes man at frygte for, at der gennem et Udvalg som det paatænkte kunde ske Indgreb i de enkelte Staters Suverænitet og Lovgivningsmagtens frie Bestemmelsesret. Herom kunde der selvfølgelig ikke være Tale. Suverænitetsretten forblev urørt, og et Studieudvalg kunde selvsagt ikke tænke paa at rokke ved denne.

Udvalgets Formand, fhv. Udenrigsminister *Scialoja* (Italien) redegjorde herefter for de Erfaringer, han som Ordfører for det her omhandlede Spørgsmaal havde høstet i Raadet. Det første Middel til at raade Bod paa det bestaaende Misforhold vilde være et opmærksomt Studium af de enkelte Forslag, før man henvendte sig til Regeringerne. Sommetider var det ejendommeligt nok de Stater, der ikke ratificerede Konventionerne, som beklagede sig mest. Raadet havde derfor besluttet at offentliggøre en Liste over Ratifikationerne, som fra Tid til anden tilstilledes alle Stater. Første Gang dette skete, havde det fremkaldt et vist Antal Ratifikationer, men Be-

*) Se Beretning til Rigsdagen ang. de paa Folkeforbundets 7. Forsamling i Genève 1926 vedtagne Beslutninger og Ønskemaal, S. 33.